

Bezinnende tekst – Noël Bossuyt

Hoe lang kan die donkere coronatunnel nog zijn? We slepen ons van de ene lockdown naar de andere. Straks al één jaar lang. Ik krijg- meer dan in mijn jonge jaren- wilde haren... Het moet ons niet verwonderen dat er hier en daar moedeloosheid optreedt. Sommigen- en niet alleen mensen van onze leeftijd- voelen zich meer en meer vergeten, afgesneden. Ze gaan twijfelen en stellen zich meer en meer vragen. Zorgt het lang verwachte vaccin eindelijk voor een lichtje op het einde van die tunnel?

Gelukkig krijgen we af en toe ook eens een duwtje in de rug. Is er iemand die ons opnieuw wat hoop geeft. Ons doet kijken naar een nieuwe toekomst. Neem nu Amanda Gorman. Een Amerikaanse dichteres. Drieëntwintig jaar jong en zwart. Getalenteerd en charismatisch. In een gele Prada-blazer en met vuurrode haarband. Ter gelegenheid van de inhuldiging van de Amerikaanse president bracht ze de hele wereld een hoopvolle boodschap van verbondenheid na 4 jaren verdeeldheid:

*“ We streven naar het smeden van een unie met zin.
Een land samen te stellen
verbonden aan alle culturen, kleuren en kenmerken...”*

In haar gedicht “The hill we climb” (“De heuvel die we beklimmen”) houdt zij ons een spiegel voor. Zij doet ons in deze bizarre en lastige tijden nadenken. Over ons mens zijn. Ons gelovig zijn. Over ons engagement. Amanda verwijst meerdere keren duidelijk naar de bijbel. Zij is katholiek én zwart. Haar taalgebruik ruikt naar de bijbel, al in de titel: “The hill we climb”. Die berg staat niet alleen voor de bijbelse Sinaï berg of de berg Tabor. Ook voor de “Capitol Hill” als het hart van de Amerikaanse democratie. Daar waar de zwarte voorman Martin Luther King “I have a dream” uitsprak. De plaats die begin januari nog bestormd en ingenomen werd. “I have a dream” voor het niet blijven steken in het verleden. We willen en durven de berg opgaan. De heuvel van verstandhouding en wederzijds respect.

*“We komen uit een land en een tijd
waarin een mager zwart meisje
een kind van slaven
door een alleenstaande moeder grootgebracht
ervan mag dromen president te worden.”*

Zij is ook thuis in het oude testament. Je hoort in haar gedicht echo's van de grote profeten die niet alleen kritiek geven op wat was, maar oproepen tot een betere wereld.

*“De Schrift roept ons op te zorgen
dat ieder mens kan zitten
onder zijn eigen wijnstok of vijgenboom
en dat niemand hem nog bang kan maken.”*

Dit mededogen en deze rechtvaardigheid krijgen in de liefde gestalte.

Ook de verrijzenisgedachte is niet veraf.

*“We zullen oprijzen uit de gouden heuvels van het westen,
we zullen oprijzen uit het windige waaiërige noordoosten
waar onze voorvaders hun revolutie maakten.
We zullen oprijzen uit de met meren omzoomde steden van de Midwest,
we zullen oprijzen uit het zonovergoten zuiden.
We zullen weer opbouwen, verzoenen en herstellen.”*

Heel haar gedicht is één hymne van hoop, perspectief en toekomst. De beginvraag

*“Als het dag wordt vragen wij ons af
wanneer zien we ooit licht
in deze eindeloze duisternis?”*

krijgt een antwoord in de slotzinnen

*“De nieuwe dageraad bloeit open
zodra we hem bevrijden.
Want licht zal er altijd zijn,
als wij maar de moed hebben het te zien,
als wij maar de moed hebben het te zijn.”*

Het voorbeeld van Amanda Gorman kan ook bij ons inspirerend werken. We kunnen na die lange coronatijden “de nieuwe dageraad” laten openbloeien. Licht zal er altijd zijn. Aan ons om dat licht op onze beurt te zien en te zijn.